

TRADE-STOMIL PRZECIWKO KOMISJI
WYROK SĄDU (pierwsza izba)
z dnia 13 lipca 2011 r. *

W sprawie T-53/07

Trade-Stomil sp. z o.o., z siedzibą w Łodzi (Polska), reprezentowana przez F. Carlin, barrister, oraz E. Batchelora, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez X. Lewisa oraz V. Bottkę, a następnie przez V. Bottkę oraz V. Di Bucciego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wnioszek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. odnoszącej się do postępowania na mocy art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.638 – Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo-styrenowy) w zakresie, w jakim

* Język postępowania: angielski.

decyzja dotyczy Trade-Stomil sp. z o.o., lub, tytułem żądania ewentualnego, wniosek o uchylenie grzywny nałożonej na Trade-Stomil lub obniżenie jej kwoty,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: F. Dehousse (sprawozdawca), pełniący funkcję prezesa, I. Wiszniewska-Białecka i N. Wahl, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 października 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Decyzją C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. (sprawa COM-P/F/38.638 – Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo-styrenowy, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja Wspólnot Europejskich stwierdziła, że

kilka przedsiębiorstw naruszyło art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), uczestnicząc w kartelu na rynku ww. produktów.

2 Adresatami zaskarżonej decyzji są następujące przedsiębiorstwa:

- Bayer AG, z siedzibą w Leverkusen (Niemcy);

- The Dow Chemical Company, z siedzibą w Midland, Michigan (Stany Zjednoczone) (zwana dalej „Dow Chemical”);

- Dow Deutschland Inc., z siedzibą w Schwalbach (Niemcy);

- Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (dawniej Dow Deutschland GmbH & Co. OHG), z siedzibą w Schwalbach;

- Dow Europe, z siedzibą w Horgen (Szwajcaria);

- Eni SpA, z siedzibą w Rzymie (Włochy);

- Polimeri Europa SpA, z siedzibą w Brindisi (Włochy) (zwana dalej „Polimeri”);

- Shell Petroleum NV, z siedzibą w Hadze (Niderlandy);

  - Shell Nederland BV, z siedzibą w Hadze;

  - Shell Nederland Chemie BV, z siedzibą w Rotterdamie (Niderlandy);

  - Unipetrol a.s., z siedzibą w Pradze (Republika Czeska);

  - Kaučuk a.s., z siedzibą w Kralupach nad Vltavou (Republika Czeska);

  - Trade-Stomil sp. z o.o., z siedzibą w Łodzi (Polska) (zwana dalej „Stomilem”).
- 3 Dow Deutschland, Dow Deutschland Anlagengesellschaft oraz Dow Europe są całkowicie kontrolowane, pośrednio lub bezpośrednio, przez Dow Chemical (zwane dalej razem „Dow”) (motywy 16–21 zaskarżonej decyzji).
- 4 Działalność Eni w zakresie produktów, których dotyczy postępowanie, początkowo prowadzona była przez EniChem Elastomeri Srl, pośrednio kontrolowaną przez Eni poprzez jej spółkę zależną EniChem SpA (zwaną dalej „EniChem SpA”). W dniu 1 listopada 1997 r. EniChem Elastomeri została połączona z EniChem SpA. Eni kontrolowała 99,97% spółki EniChem SpA. W dniu 1 stycznia 2002 r. EniChem SpA przeniosła swoją strategiczną działalność chemiczną (w tym działalność związaną z kauczukiem butadienowym i emulsyjnym kauczukiem butadienowo-styrenowym) do swojej spółki zależnej Polimeri, w której posiada 100% udziałów. Eni sprawuje bezpośrednią i całkowitą kontrolę nad Polimeri od dnia 21 października 2002 r.

Począwszy od dnia 1 maja 2003 r. EniChem SpA zmieniła firmę spółki na Syndial SpA (motywy 26–32 zaskarżonej decyzji). Komisja używa w zaskarżonej decyzji nazwy „EniChem” dla określenia każdej spółki, w której udziały posiada Eni (zwana dalej „EniChem”) (motywy 36 zaskarżonej decyzji).

- 5 Shell Nederland Chemie jest spółką zależną Shell Nederland, która jest całkowicie kontrolowana przez Shell Petroleum (zwane dalej razem „Shell”) (motywy 38–40 zaskarżonej decyzji).

- 6 Kaučuk został utworzony w 1997 r. w wyniku połączenia Kaučuk Group a.s. oraz Chemopetrol Group a.s. W dniu 21 lipca 1997 r. Unipetrol nabył całość aktywów, praw i zobowiązań połączonych przedsiębiorstw. Unipetrol posiada 100% udziałów Kaučuka (motywy 45, 46 zaskarżonej decyzji). Ponadto zgodnie z zaskarżoną decyzją mający siedzibę w Republice Czeskiej Tavorex s.r.o. (zwany dalej „Tavorexem”) reprezentował Kaučuk (i jego poprzedniczkę Kaučuk Group) przy transakcjach eksportowych od 1991 r. do dnia 28 lutego 2003 r. Także według zaskarżonej decyzji Tavorex reprezentował Kaučuk od 1996 r. podczas spotkań europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego (motywy 49 zaskarżonej decyzji).

- 7 Stomil, zgodnie z zaskarżoną decyzją, reprezentował polskiego producenta, spółkę Chemical Company Dwory S.A. (zwaną dalej „spółką Dwory”) w jej działalności eksportowej od mniej więcej 30 lat, przynajmniej do 2001 r. Także zgodnie z zaskarżoną decyzją Stomil reprezentował Dwory między 1997 r. a 2000 r. w trakcie spotkań europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego (motywy 51 zaskarżonej decyzji).

- 8 Okres przyjęty jako czas trwania naruszenia trwał od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r. (w odniesieniu do Bayera, Eni oraz Polimeri), od dnia 20 maja

1996 r. do dnia 31 maja 1999 r. (w odniesieniu do Shell Petroleum, Shell Nederland oraz Shell Nederland Chemie), od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r. (w odniesieniu do Dow Chemical), od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 27 listopada 2001 r. (w odniesieniu do Dow Deutschland), od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 28 listopada 2002 r. (w odniesieniu do Unipetrolu i Kaučuka), od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 22 lutego 2000 r. (w odniesieniu do Stomilu), od dnia 22 lutego 2001 r. do dnia 28 lutego 2002 r. (w odniesieniu do Dow Deutschland Anlagengesellschaft) oraz od dnia 26 listopada 2001 r. do dnia 28 listopada 2002 r. (w odniesieniu do Dow Europe) (motywy 476–485, art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji).

- 9 Kauczuk butadienowy (zwany dalej „KB”) oraz emulsyjny kauczuk butadienowo-styrenowy (zwany dalej „KSB”) są kauczukami syntetycznymi wykorzystywanymi przede wszystkim do produkcji opon. Te dwa produkty są zamiennie, jak również mogą być zastąpione innymi kauczukami syntetycznymi lub kauczukiem naturalnym (motywy 3–6 zaskarżonej decyzji).

- 10 Poza producentami wskazanymi w zaskarżonej decyzji ograniczone ilości KB i KSB były sprzedawane na terytorium EOG przez innych producentów z Azji i z Europy Wschodniej. Ponadto znaczna część KB jest bezpośrednio wytwarzana przez dużych producentów opon (motyw 54 zaskarżonej decyzji).

- 11 W dniu 20 grudnia 2002 r. Bayer skontaktował się ze służbami Komisji i wyraził wolę współpracy w zakresie dotyczącym KB i KSB na podstawie obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „obwieszczeniem w sprawie współpracy”). Jeśli chodzi o KSB, Bayer złożył ustne oświadczenie opisujące działalność kartelu. Owe ustne oświadczenie zostało utrwalone na kasecie (motyw 67 zaskarżonej decyzji).

- 12 W dniu 14 stycznia 2003 r. Bayer przedstawił ustne oświadczenie opisujące funkcjonowanie kartelu w zakresie dotyczącym KB. Oświadczenie to zostało utrwalone na kasecie. Bayer dostarczył również protokoły spotkań komitetu KB w ramach europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego (motyw 68 zaskarżonej decyzji).
- 13 W dniu 5 lutego 2003 r. Komisja doręczyła Bayerowi swoją decyzję, na podstawie której przyznano tej spółce warunkowe zwolnienie z grzywny (motyw 69 zaskarżonej decyzji).
- 14 W dniu 27 marca 2003 r. Komisja, działając na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 13, s. 204), przeprowadziła kontrole w pomieszczeniach Dow Deutschland & Co. (motyw 70 zaskarżonej decyzji).
- 15 W okresie między wrześniem 2003 r. i lipcem 2006 r. Komisja zażądała od przedsiębiorstw wskazanych w zaskarżonej decyzji udzielenia informacji na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 17 oraz art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) (motyw 71 zaskarżonej decyzji).
- 16 W dniu 16 października 2003 r. doszło do spotkania między Dow Deutschland i Dow Deutschland & Co ze służbami Komisji, w trakcie którego przedsiębiorstwa te wyraziły wolę współpracy na podstawie obwieszczenia w sprawie współpracy. W trakcie tego spotkania dokonano ustnej prezentacji funkcjonowania kartelu w odniesieniu do KB i KSB. Ta ustna prezentacja została utrwalona. Przekazano także dokumenty dotyczące kartelu (motyw 72 zaskarżonej decyzji).

- 17 W dniu 4 marca 2005 r. Dow Deutschland został poinformowany o zamiarze Komisji udzielenia tej spółce obniżenia grzywny na poziomie między 30 a 50% (motyw 73 zaskarżonej decyzji).
- 18 W dniu 7 czerwca 2005 r. Komisja wszczęła postępowanie i skierowała pierwsze pismo w sprawie przedstawienia zarzutów do przedsiębiorstw będących adresatami zaskarżonej decyzji, z wyjątkiem Unipetrolu, oraz do spółki Dwory. Pierwsze pismo w sprawie przedstawienia zarzutów zostało sporządzone również w odniesieniu do Tavorexu, lecz nie zostało ono jednak mu doręczone, ponieważ spółka ta znajdowała się w stanie upadłości od października 2004 r. Postępowanie w zakresie jej dotyczącym zostało więc umorzone (motywy 49, 74 zaskarżonej decyzji).
- 19 Przedsiębiorstwa, których dotyczyło to postępowanie, złożyły swoje pisemne uwagi dotyczące tego pierwszego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów (motyw 75 zaskarżonej decyzji). Uzyskały one również w pomieszczeniach Komisji dostęp do akt w formie CD-ROM oraz do ustnych oświadczeń i związanych z nimi dokumentów (motyw 76 zaskarżonej decyzji).
- 20 W dniu 3 listopada 2005 r. francuska fabryka opon Michelin (zwana dalej „Michelin”) zwróciła się o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu. W dniu 13 stycznia 2006 r. dostarczyła ona komentarze na piśmie (motyw 78 zaskarżonej decyzji).
- 21 W dniu 6 kwietnia 2006 r. Komisja sporządziła drugie pismo w sprawie przedstawienia zarzutów skierowane do przedsiębiorstw będących adresatami zaskarżonej decyzji. Przedsiębiorstwa te złożyły w tym zakresie uwagi na piśmie (motyw 84 zaskarżonej decyzji).
- 22 W dniu 12 maja 2006 r. Michelin złożyła skargę do Komisji na podstawie art. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 123, s. 18) (motyw 85 zaskarżonej decyzji).

- 23 W dniu 22 czerwca 2006 r. przedsiębiorstwa będące adresatami zaskarżonej decyzji – z wyjątkiem Stomilu – jak również Michelin, uczestniczyły w przesłuchaniu przez Komisję (motywy 86 zaskarżonej decyzji).
- 24 Wobec braku wystarczających dowodów na udział spółki Dwory w kartelu Komisja zadecydowała o umorzeniu postępowania w stosunku do tego przedsiębiorstwa (motywy 88 zaskarżonej decyzji). Komisja zdecydowała także o umorzeniu postępowania w stosunku do Syndialu (motywy 89 zaskarżonej decyzji).
- 25 Ponadto, podczas gdy pierwotnie używano dwóch oddzielnych numerów spraw (jeden dla KB i jeden dla KSB) (COMP/E-1/38.637 oraz COMP/E-1/38.638), Komisja, po skierowaniu pierwszego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, posługiwała się jednym numerem sprawy (COMP/F/38.638) (motywy 90, 91 zaskarżonej decyzji).
- 26 Postępowanie administracyjne zostało zakończone wydaniem przez Komisję zaskarżonej decyzji w dniu 29 listopada 2006 r.
- 27 Zgodnie z art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji poniższe przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE oraz art. 53 EOG, uczestnicząc we wskazanych poniżej okresach w jednolitym i ciągłym porozumieniu, w ramach którego dokonywały one uzgodnień w przedmiocie docelowych cen i podziału klientów w drodze zawarcia porozumień o nieagresji oraz wymieniały się informacjami niejawnymi dotyczącymi cen, konkurentów i klientów w sektorze KB i KSB:

a) Bayer, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r.;

- b) Dow Chemical, od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r.; Dow Deutschland, od dnia 1 lipca 1996 r. do dnia 27 listopada 2001 r.; Dow Deutschland Anlagengesellschaft, od dnia 22 lutego 2001 r. do dnia 28 lutego 2002 r.; Dow Europe, od dnia 26 listopada 2001 r. do dnia 28 listopada 2002 r.;

- c) Eni, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r.; Polimeri, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 28 listopada 2002 r.;

- d) Shell Petroleum, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 31 maja 1999 r.; Shell Nederland, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 31 maja 1999 r.; Shell Nederland Chemie, od dnia 20 maja 1996 r. do dnia 31 maja 1999 r.;

- e) Unipetrol, od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 28 listopada 2002 r.; Kaučuk, od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 28 listopada 2002 r.;

- f) Stomil, od dnia 16 listopada 1999 r. do dnia 22 lutego 2000 r.

²⁸ Na podstawie ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych dokonanych w zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na przedsiębiorstwa, do których została skierowana ta decyzja, grzywny, których wysokość obliczono przy zastosowaniu metodologii zawartej w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwanych dalej „wytycznymi”), jak również w obwieszczeniu w sprawie współpracy.

²⁹ W art. 2 sentencji zaskarżonej decyzji nałożone zostają następujące grzywny:

- a) Bayer: 0 EUR;

- b) Dow Chemical: 64,575 mln EUR, w tym:
  - i) 60,27 mln EUR solidarnie z Dow Deutschland;

  - ii) 47,355 mln EUR solidarnie z Dow Deutschland Anlagengesellschaft oraz Dow Europe;

- c) Eni i Polimeri, solidarnie: 272,25 mln EUR;

- d) Shell Petroleum, Shell Nederland oraz Shell Nederland Chemie, solidarnie: 160,875 mln EUR;

- e) Unipetrol i Kaučuk, solidarnie: 17,55 mln EUR;

- f) Stomil: 3,8 mln EUR.

- 30 Artykuł 3 sentencji zaskarżonej decyzji nakazuje przedsiębiorstwom wymienionym w art. 1 natychmiastowe zaprzestanie naruszeń wskazanych w tym artykule, o ile dotychczas jeszcze tego nie uczyniły, oraz zaniechanie w przyszłości wszelkich działań lub zachowań opisanych w art. 1, jak również wszelkich działań mających równoważny cel lub skutek.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 31 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2007 r. Stomil wniósł niniejszą skargę.
- 32 Decyzją prezesa Sądu z dnia 2 kwietnia 2009 r. N. Wahl został wyznaczony w celu uzupełnienia składu izby, wobec niemożności uczestniczenia w obradach jednego z jej członków.
- 33 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił o otwarciu procedury ustnej.
- 34 W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sąd wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na pewne pytania i do przedstawienia pewnych dokumentów. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.
- 35 Podczas rozprawy w dniu 20 października 2009 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania ustne postawione przez Sąd.

36 Stomil wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego – stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w szczególności art. 1–4 w zakresie, w jakim ona jej dotyczy;

- tytułem żądania ewentualnego:
  - stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim on jej dotyczy, lub

  - zmianę art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim on jej dotyczy, poprzez uchylenie grzywny albo znaczne zmniejszenie jej kwoty;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

37 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie Stomilu kosztami postępowania.

Co do prawa

- 38 Skarga Stomilu opiera się na 14 zarzutach. Zarzuty te mają zasadniczo na celu podważenie uczestnictwa Stomilu w kartelu, okoliczności, że Komisja mogła przyjąć odpowiedzialność Stomilu, podczas gdy ten działał jako spółka pośrednicząca wobec spółki Dwory, czasu trwania naruszenia oraz wysokości kwoty grzywny. Ponadto Stomil wnosi o przyjęcie środków organizacji postępowania mających na celu w szczególności nakazanie Komisji udzielenia spółce dostępu do oświadczeń przedsiębiorstw złożonych w ramach stosowania obwieszczenia w sprawie współpracy.
- 39 W pierwszej kolejności należy zbadać pierwszy podniesiony przez Stomil zarzut, oparty na niewykazaniu uczestnictwa tej spółki w kartelu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na niewykazaniu uczestnictwa Stomilu w kartelu

Argumenty stron

— Argumenty Stomilu

- 40 Stomil twierdzi, że Komisja naruszyła art. 81 WE poprzez niewykazanie w sposób wystarczający pod względem prawnym jego uczestnictwa w kartelu.

- 41 Komisja stwierdziła udział Stomilu w dwóch spotkaniach kartelu, tj. w spotkaniu w dniu 16 listopada 1999 r., które się odbyło we Frankfurcie (Niemcy), oraz w spotkaniu w dniu 22 lutego 2000 r., które się odbyło w Wermelskirchen (Niemcy). W opinii Stomilu te wnioski Komisji są nieuzasadnione. Ponadto Stomil podnosi, że żaden inny dowód nie wskazuje na jego uczestnictwo w kartelu.

— W przedmiocie uczestnictwa Stomilu w spotkaniu w dniu 16 listopada 1999 r. we Frankfurcie

- 42 Zdaniem Stomilu dowody powołane przez Komisję nie świadczą o tym, że Stomil uczestniczył w dniu 16 listopada 1999 r. wieczorem w hotelu Méridien w nieoficjalnym spotkaniu odbywającym się przy okazji zebrania europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego.
- 43 Stomil w szczególności wyjaśnia, że pan L. (Stomil) nie mieszkał w hotelu Méridien oraz że opuścił ten hotel po spotkaniu europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego, które zakończyło się w dniu 16 listopada 1999 r. o godz. 11. W tym względzie Stomil dostarczył dwa oświadczenia pana L. (Stomil), jak również rachunek z hotelu. Stomil podnosi, że wbrew temu, co twierdzi w swych pismach Komisja, nie zmienił on swej wersji okoliczności faktycznych. Stomil zawsze zaprzeczał swemu uczestnictwu w tym nielegalnym spotkaniu. Dowody przedstawione przez Stomil są dopuszczalne, a Komisja niesłusznie powołuje się na wyrok Sądu z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie T-339/04 France Télécom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-521.
- 44 Przedstawione w motywie 202 zaskarżonej decyzji oświadczenie Dow jest mało wiarygodne, ponieważ zostało potwierdzone jedynie przez pana P. (Bayer), który nie był obecny we Frankfurcie wieczorem dnia 16 listopada 1999 r. Stomil odsyła w tym zakresie do kilku dokumentów akt postępowania. Zatem zdaniem Stomilu, zgodnie

z orzecznictwem, twierdzenie niepotwierdzone przez Dow, zakwestionowane przez Stomil oraz pozostałych uczestników w toku postępowania administracyjnego, nie stanowi odpowiedniego dowodu na uczestnictwo Stomilu w tym spotkaniu. Stomil podkreśla również, że pan M. (EniChem) nie mógł być obecny we Frankfurcie dnia 16 listopada 1999 r. wieczorem.

45 Żaden dowód nie potwierdza obecności pana L. (Stomil). Notatka pana F. (Dow) dotycząca wydatków nie wskazuje ani podstawy dokonanej zapłaty, ani ewentualnych uczestników spotkania. Jeśli chodzi o sporządzone przez pana N. (Dow) notatki odręczne, to nie ma w nich mowy ani o panu L. (Stomil), ani o Stomilu. Jest wysoce prawdopodobne, że notatki te stanowią w rzeczywistości konspekt wypowiedzi dla pana N. Nie ma wątpliwości co do tego, że jest w nich mowa o spółce Dwory (jako o „OS”). Niemniej jednak, co podnosi Stomil, szereg dowodów wskazuje na to, że spółka ta nie mogła być źródłem informacji wspomnianych w tych notatkach. Stanowią one zatem osobiste oceny pana N. lub pochodzą ze źródeł publicznych. Stomil w szczególności wskazuje, że jeśli chodzi o spółkę Michelin, nie miała ona jakiegokolwiek kontaktu z tym klientem od drugiego semestru 1998 r., kiedy to spółka Dwory jej zakomunikowała, iż przejmując sprzedaż KSB temu klientowi. Jeśli chodzi o spółkę Goodyear, Stomil nie realizował żadnych dostaw dla tego klienta w 1999 r. lub 2000 r. Odnośnie do spółki „TGA” Stomil twierdzi, że nie zna tego klienta. Wreszcie Stomil nie mógł mieć wiedzy co do potencjału w zakresie „krajowego” KSB spółki Dwory, ponieważ spółka ta była jedynie eksporterem. Ponadto na liście pominięto trzech głównych klientów Stomilu, tj. spółki Vredestein, Nokian i Pegasus. Stomil podnosi poza tym, że członkowie kartelu regularnie i w różnych sytuacjach mylili Stomil i spółkę Dwory.

46 Stomil dodaje, iż Komisja przyznaje w swojej odpowiedzi na skargę, że spotkanie z dnia 16 listopada 1999 r., o którym mowa w zaskarżonej decyzji, w rzeczywistości nie miało miejsca. Komisja w ten sposób starała się zastąpić ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonej decyzji teorią, zgodnie z którą niedozwolone spotkanie odbyło się w dniu 15 listopada 1999 r. Stomil podkreśla, że żaden dowód nie wspiera tej teorii. Jedynym dowodem przedstawionym przez Komisję jest opatrzonej tą samą

datą paragon zaświadczaający podanie przy barze napojów za kwotę 89,50 marek niemieckich (DEM). Zdaniem Stomilu paragon ten nie stanowi żadnego dowodu na okoliczność przedmiotu dyskusji lub okoliczność, że dyskusja mogła nosić znamiona niedozwolonego zachowania. Z zaskarżonej decyzji wynika ponadto, że rachunek z baru został zapłacony przez pana F. (Dow), a nie przez pana P. (Bayer) oraz że został uregulowany w dniu 16 listopada 1999 r. Wreszcie Stomil podkreśla, że Komisja podnosi, iż pan T. (Kralupy) brał udział w nielegalnych rozmowach, podczas gdy z notatki pana P. dotyczącej wydatków wynika, że pan T. nie był obecny.

47 Wprowadzenie do stanu faktycznego sprawy tego rzekomego nowego spotkania stanowi zdaniem Stomilu naruszenie prawa do obrony oraz obowiązku uzasadnienia względem tej spółki, która nie miała w toku postępowania administracyjnego możliwości ustosunkowania się do tego twierdzenia.

48 Ponadto błąd Komisji pociąga za sobą niezgodność z prawem art. 1 zaskarżonej decyzji, który stanowi, że Stomil brał udział w przedmiotowym naruszeniu od dnia 16 listopada 1999 r. Stomil dodaje, powołując się na wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie T-59/99 Ventouris przeciwko Komisji, Rec. s. II-5257, pkt 31–33, że sentencja decyzji może być interpretowana w świetle jej uzasadnienia jedynie w przypadku braku jasności pojęć w niej użytych. W niniejszym przypadku Stomil podnosi, że w sentencji zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek dwuznaczności.

— W przedmiocie uczestnictwa Stomilu w spotkaniu w dniu 22 lutego 2000 r. w Wermelskirchen

49 Stomil twierdzi, że brak jest dowodów na bezprawność zachowania polegającego na uczestnictwie w spotkaniu podkomitetu europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego w dniu 22 lutego 2000 r. w Wermelskirchen.

50 Komisja wskazała jednak w motywie 446 zaskarżonej decyzji, że spotkanie to stanowiło zakończenie uczestnictwa Stomilu w kartelu.

— W przedmiocie braku innych dowodów świadczących o uczestnictwie Stomilu w kartelu

51 Stomil uważa, że skoro jedyny dowód przedstawiony przez Komisję nie wskazuje na jej uczestnictwo w kartelu, pozostałe twierdzenia o charakterze ogólnym zawarte w zaskarżonej decyzji są pozbawione jakiegokolwiek mocy dowodowej.

52 W szczególności Stomil podkreśla, po pierwsze, brak dowodu na jego uczestnictwo w jakimkolwiek porozumieniu w sprawie ustalania cen. Stomil podnosi w tym względzie, że Bayer w swoim oświadczeniu, o którym mowa w motywie 114 zaskarżonej decyzji, wskazał spółkę Dwory, a nie Stomil, jak twierdzi Komisja. Stomil przyznaje, że uczestniczył, wraz ze spółką Dwory, w spotkaniach europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego w okresie po 1999 r. Dow także nie wskazuje Stomilu jako biorącego udział w dyskusjach dotyczących cen. Stomil w tym względzie powołuje się na motyw 115 zaskarżonej decyzji. To samo wynika z dowodów Shell dotyczących okresu od dnia 30 sierpnia 1995 r. do dnia 31 maja 1999 r. (motywy 119, 120, 123 zaskarżonej decyzji).

53 Po drugie, Stomil twierdzi, że nie ma dowodów na jego uczestnictwo w podziale rynku. Oświadczenie Dow przedstawione w motywie 125 zaskarżonej decyzji nie określa ani przedmiotu porozumienia, ani daty, ani też okoliczności, czy dotyczyło ono Stomilu, czy też spółki Dwory. Wniosek Komisji, zgodnie z którym Dow miał zamiar wskazania Stomilu, jest bezpodstawny.

- 54 Po trzecie, jeśli chodzi o wymianę informacji handlowych o charakterze niejawnym, Stomil podnosi, że jedynym spotkaniem tego dotyczącym było to, które odbyło się we Frankfurcie w dniu 16 listopada 1999 r. Ponadto potwierdzenie przez Shell przytoczone w motywie 133 zaskarżonej decyzji jest bez znaczenia dla okresu, który dotyczy Stomilu. Poza tym, jak wskazano wcześniej, Stomil nie był w posiadaniu informacji niejawnych dotyczących dostaw KSB przez spółkę Dwory w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji.
- 55 Pozostałe ogólne twierdzenia zawarte w zaskarżonej decyzji są zresztą niewystarczające, aby wykazać uczestnictwo Stomilu w kartelu. Motywy 155, 156, 158 i 159 zaskarżonej decyzji albo dotyczą spółki Dwory, albo nie wykazują tego, że Stomil zachowywał się w sposób noszący znamiona naruszenia.

Argumenty Komisji

— W przedmiocie uczestnictwa Stomilu w spotkaniu w dniu 16 listopada 1999 r. we Frankfurcie

- 56 Komisja wyjaśnia przede wszystkim, iż z opisu przedstawionego w zaskarżonej decyzji (motywy 199–212 zaskarżonej decyzji) wynika, że rano w dniu 16 listopada 1999 r. odbyło się nieoficjalne spotkanie, w trakcie którego zawarto porozumienia dotyczące cen oraz doszło do wymiany informacji o głównych klientach.

- 57 Komisja podnosi, że Stomil zmienił w swojej skardze wersję okoliczności faktycznych. Stomil opiera się obecnie na zaprzeczeniu swemu uczestnictwu w przedmiotowym nielegalnym spotkaniu w miejscu, gdzie przebywał pan L. (Stomil) wieczorem dnia 16 listopada 1999 r. Stomil nie powołał zaś tych okoliczności faktycznych w toku postępowania administracyjnego. W konsekwencji, zgodnie z orzecznictwem, Sąd powinien uznać za niedopuszczalne dowody wysuwane przez Stomil na poparcie swoich argumentów [tj. dwa oświadczenia pana L. (Stomil) oraz rachunek z hotelu]. Komisja dodaje, że te argumenty są w istocie pozbawione znaczenia. Ponadto Komisja dysponuje dowodami dotyczącymi przebiegu nieoficjalnego spotkania wieczorem dnia 15 listopada 1999 r., jak również udziału pana L. (Stomil) w tym spotkaniu. Komisja w szczególności przedstawia znajdujące się w aktach postępowania rachunek z hotelu oraz formularz deklaracji wydatków pana P.
- 58 Wbrew twierdzeniom Stomilu Komisja podnosi, że przedstawione w motywie 204 zaskarżonej decyzji oświadczenie Dow wyraźnie wskazuje na obecność pana L. (Stomil) w trakcie dyskusji kartelu. Oświadczenie to jest potwierdzone przez Bayer (motyw 205 zaskarżonej decyzji). Odnosnie do odrębnych notatek pana N. (Dow) Komisja wskazuje, że ich pierwsza część dotyczy rynku większego niż rynek KSB, który z pewnością stanowił przedmiot zainteresowania Stomilu. Ponadto Komisja twierdzi, że dopiero ostatnio i to w częściowym zakresie Stomil zaprzestał stopniowo utrzymywać stosunki ze spółką Dwory oraz że w konsekwencji wymienione informacje miały z wysokim prawdopodobieństwem wagę i znaczenie dla Stomilu. Komisja dysponuje zatem wystarczającymi dowodami obecności i uczestnictwa Stomilu w spotkaniu kartelu w dniach 15 i 16 listopada 1999 r.
- 59 Komisja dodaje, że w sekcji 4.3.8 zaskarżonej decyzji przedstawiła dowód na okoliczność odbycia się spotkania w dniach „15–16 listopada 1999 r.”. Spotkanie w dniu 15 listopada 1999 r. nie jest zatem spotkaniem „nowym”. Ponadto Stomil pomylił dwa rachunki. Podczas gdy pan P. uregulował rachunek z baru Casablanca, pan F. zapłacił

za wynajmem sali spotkań. Chronologia wydarzeń nie została zatem zmieniona. Dowody przedstawione przez Komisję nie są zatem niespójne.

- ⁶⁰ Wreszcie Komisja podnosi, że w sentencji zaskarżonej decyzji, a zwłaszcza w jej art. 1 lit. f) nie ma wyraźnie mowy o tym, że Stomil uczestniczył w spotkaniu w dniu 15 listopada 1999 r. Zaskarżona decyzja wskazuje, że Stomil uczestniczył w naruszeniu art. 81 WE w okresie między dniem 16 listopada 1999 r. a dniem 22 lutym 2000 r. Komisja zauważa, że nigdy nie utrzymywała, iż ustalenia poczynione w trakcie tego spotkania wieczorem dnia 15 listopada 1999 r. pociągnęły za sobą natychmiastowe skutki. W każdym razie spotkanie to trwało do rana dnia 16 listopada 1999 r.

— W przedmiocie uczestnictwa Stomilu w spotkaniu w dniu 22 lutego 2000 r. w Wermelskirchen

- ⁶¹ Komisja wyjaśnia, że, jak wynika z motywów 213–215 zaskarżonej decyzji, nie utrzymuje ona, iż bezprawne działanie miało miejsce w trakcie spotkania w dniu 22 lutego 2000 r., które odbyło się w Wermelskirchen. Argumenty przedstawione przez Stomil są zatem bezskuteczne w tym względzie.

— W przedmiocie braku innego dowodu wskazującego uczestnictwo Stomilu w kartelu

- ⁶² Komisja wyjaśnia, że nie twierdziła w zaskarżonej decyzji, iż spotkanie w dniach 15–16 listopada 1999 r. doprowadziło do [nadania] wyraźnej formy porozumieniu w sprawie podziału rynku. Komisja jednak podnosi, że posiada dowody wskazujące

na obecność Stomilu na tym spotkaniu, jego uczestnictwo w dyskusjach dotyczących cen i wymiany informacji. Udział Stomilu jest potwierdzony odręcznymi notatkami oraz oświadczeniami Dow (motywy 201–202 zaskarżonej decyzji). Udział pana L. (Stomil) oraz jego status pracownika Stomilu są potwierdzone przez Dow oraz przez protokół oficjalnego spotkania, który dostarczyła Komisja. Dowody Bayera, o których mowa w motywach 155 i 156 zaskarżonej decyzji, tak samo potwierdzają uczestnictwo pana L. (Stomil).

Ocena Sądu

- 63 Odnośnie do rozkładu ciężaru dowodu naruszenia art. 81 ust. 1 WE należy przypomnieć, że na Komisji spoczywa obowiązek udowodnienia stwierdzonych przez nią naruszeń oraz przedstawienia środków dowodowych pozwalających wykazać w sposób wymagany prawem występowanie okoliczności faktycznych stanowiących naruszenie (wyroki Trybunału: z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgewebe przeciwko Komisji, Rec. s. I-8417, pkt 58; z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-49/92 P Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, Rec. s. I-4125, pkt 86). Konieczne jest, aby Komisja przedstawiła precyzyjne i spójne dowody w celu uzasadnienia twierdzenia, że naruszenie to zostało popełnione (zob. wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie T-62/98 Volkswagen przeciwko Komisji, Rec. s. II-2707, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). Należy również przypomnieć, że dla istnienia porozumienia w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE wystarczy, aby dane przedsiębiorstwa wyraziły wspólną wolę postępowania na rynku w określony sposób (wyroki Trybunału: z dnia 15 lipca 1970 r. w sprawie 41/69 ACF Chemiefarma przeciwko Komisji, Rec. s. 661, pkt 112; z dnia 29 października 1980 r. w sprawach od 209/78 do 215/78 i 218/78 van Landewyck i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 3125, pkt 86; wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie T-7/89 Hercules Chemicals przeciwko Komisji, Rec. s. II-1711, pkt 256). Jeżeli sąd ma wątpliwości, to należy je rozpatrywać na korzyść przedsiębiorstwa będącego adresatem decyzji stwierdzającej naruszenie. Sąd nie może zatem dojść do wniosku, że Komisja wykazała istnienie danego naruszenia w sposób wystarczający

pod względem prawnym, jeżeli ma on nadal wątpliwości w tej kwestii (wyrok Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4407, pkt 215).

- 64 Ponadto jest normalne, że działania, które obejmują praktyki i porozumienia o charakterze antykonkurencyjnym, mają miejsce poza prawem, że spotkania odbywają się potajemnie, a dokumentacja z tym związana jest ograniczona do minimum. Z tego wynika, że nawet jeśli Komisja odkryje dokumenty świadczące wyraźnie o bezprawnym nawiązaniu kontaktu pomiędzy przedsiębiorstwami – będą one zazwyczaj jedynie fragmentaryczne i odosobnione, i dlatego często będzie konieczna rekonstrukcja poszczególnych elementów w drodze dedukcji. Stąd, w większości przypadków, istnienie praktyki lub porozumienia o charakterze antykonkurencyjnym należy wywnioskować z pewnej liczby zbiegów okoliczności oraz wskazówek, które, analizowane łącznie, mogą stanowić w braku innego spójnego wytłumaczenia, dowód naruszenia reguł konkurencji (wyroki Trybunału: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-123, pkt 55–57; z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawach C-403/04 P i C-405/04 P Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-729, pkt 51).
- 65 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że uczestnictwo Stomilu w przedmiotowym kartelu zostało przyjęte jedynie w odniesieniu do bezprawnego spotkania w dniach 15 i 16 listopada 1999 r., które odbyło się we Frankfurcie.
- 66 W tym względzie, ściślej rzecz ujmując, Komisja przyjęła, że spotkanie kartelu odbyło się przy okazji oficjalnego spotkania europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego, „wieczorem oraz w nocy 16 listopada 1999 r.” (motyw 212 zaskarżonej decyzji). W tym nielegalnym spotkaniu uczestniczyli pan P. (Bayer), panowie F., N., V. (Dow), pan L. (Stomil), pan L. (EniChem) oraz pan T. (Tavorex). Osoby te najpierw spotkały się przy barze w hotelu, a potem wynająły salę spotkań (motyw 202 zaskarżonej decyzji).

- 67 Na wstępie należy odrzucić argumenty Komisji, zgodnie z którymi zakwestionowanie przez Stomil obecności pana L. (Stomil) wieczorem dnia 16 listopada we Frankfurcie, jak również dokumenty dołączone do akt w tym zakresie, są niedopuszczalne. Należy uznać bowiem, że Stomil jedynie podważa przed Sądem zarzut podnoszony w stosunku do tej spółki w zaskarżonej decyzji. Ponadto z informacji zawartych w aktach sprawy wynika, że Stomil przez cały czas trwania postępowania administracyjnego zaprzeczał temu, iż brał udział w nielegalnym spotkaniu. W każdym razie, z powodów przedstawionych poniżej, należy stwierdzić, że przedmiotowe dokumenty są pozbawione znaczenia dla wydania orzeczenia w przedmiocie sporu, jak utrzymuje zresztą Komisja w swych pismach.
- 68 Co do istoty sprawy, po pierwsze, z dowodów dołączonych do akt wynika, że, jak utrzymuje Stomil, pan P. (Bayer) był nieobecny w dniu 16 listopada 1999 r. wieczorem we Frankfurcie. Komisja potwierdza ten fakt.
- 69 Po drugie, należy zauważyć, że zaskarżona decyzja zawiera liczne sprzeczności dotyczące dokładnego momentu odbycia się przedmiotowego nielegalnego spotkania. Komisja, w oparciu o oświadczenie Dow, wskazuje bowiem w motywie 212 zaskarżonej decyzji, że odbyło się ono „wieczorem i w nocy 16 listopada 1999 r.”. Komisja zauważa również w motywie 297 zaskarżonej decyzji, że przedmiotowe nielegalne spotkanie odbyło się w „nocy z 15 i 16 listopada 1999 r.”. Ponadto sekcja 4.3.8 zaskarżonej decyzji wskazuje datę 15 i 16 listopada 1999 r. Wreszcie w sentencji tej decyzji wskazano datę 16 listopada 1999 r. dla określenia początku naruszenia w odniesieniu do Stomilu.
- 70 Po trzecie, liczne dowody ujawniają również sprzeczności, jeśli chodzi o zakładaną datę przedmiotowego nielegalnego spotkania oraz o inne możliwe wyjaśnienia Komisji. Rachunek za konsumpcję pana P. (Bayer) dotyczący w szczególności dokonanej przy barze hotelowym zapłaty kwoty 84,5 DEM zawiera bowiem datę 15 listopada

1999 r. Natomiast zapłata za wynajem sali spotkań w kwocie 436 DEM została odnotowana w dniu 16 listopada 1999 r. Ponadto odręczne notatki pana N. (Dow) wskazują jedynie datę 16 listopada 1999 r. Wreszcie zgodnie z przedstawionym w motywie 202 zaskarżonej decyzji oświadczeniem Dow nielegalne spotkanie miało miejsce po oficjalnym spotkaniu europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego, które odbyło się w dniu 16 listopada rano.

71 Po czwarte, przedstawione w motywie 202 zaskarżonej decyzji oświadczenie Dow wskazuje na to, że pan P. (Bayer), panowie F., N., V. (Dow), pan L. (Stomil), pan L. (EniChem) oraz pan T. (Tavorex) spotkali się przy barze w hotelu, zanim wynajęli salę spotkań. Podkreślane przez Komisję w jej pismach rozliczenie przez pana P. kosztów konsumpcji uregulowanych przy tym barze zawiera zaś wzmiankę o obecności ówczesnej sekretarz generalnej europejskiego stowarzyszenia kauczuku syntetycznego (pani C.). Z motywów 95 i 115 zaskarżonej decyzji wynika jednak, że ta sekretarz generalna nigdy nie uczestniczyła w spotkaniach kartelu. Z samego faktu udziału w spotkaniu przy barze w hotelu nie można zatem wywodzić, że pan L. (Stomil) uczestniczył w nielegalnym spotkaniu.

72 Po piąte, jeśli chodzi o odręczne notatki pana N. (Dow), jest bezsporne, że Komisja nie przyjęła odpowiedzialności Stomilu odnośnie do kartelu KB. Część odręcznych notatek pana N. dotyczących KB nie może mieć zatem mocy dowodowej względem Stomilu. Jeśli chodzi o odręczne notatki pana N. dotyczące KSB, to należy stwierdzić, że, poza producentami uczestniczącymi w kartelu, jako dostawcy niektórych klientów wskazani zostali inni producenci, którzy nie byli członkami kartelu. W tych szczególnych okolicznościach nie można wykluczyć, że szacunków dostaw dokonywano jedynie wśród niektórych producentów, nie ma możliwości szczegółowego ustalenia, czy

Stomil należał do tego grona, zważywszy w szczególności na istniejące sprzeczności co do zakładanej daty przedmiotowego nielegalnego spotkania.

- 73 Mając na uwadze zbieg tych wszystkich szczególnych okoliczności w niniejszej sprawie, Sąd uważa, że zachodzi wątpliwość co do udziału Stomilu w niedozwolonym spotkaniu we Frankfurcie w dniach 15 i 16 listopada 1999 r. Ta wątpliwość musi być rozstrzygnięta na korzyść Stomilu.
- 74 W tych okolicznościach Sąd uważa, że informacje przedstawione w części zaskarżonej decyzji dotyczącej spotkań kartelu, w zakresie dotyczącym Stomilu są niewystarczające, aby uzasadnić wniosek, iż przedsiębiorstwo to uczestniczyło w przedmiotowych nielegalnych porozumieniach.
- 75 Okoliczności przedstawione w części zaskarżonej decyzji dotyczącej opisu kartelu (sekcja 4.2 zaskarżonej decyzji) nie są w stanie podważyć tego wniosku.
- 76 W tym względzie Sąd uważa, że nawet jeżeli niektóre dowody przedstawione w sekcji 4.2 zaskarżonej decyzji mogą mieć pewną wartość dowodową, w szczególności ogólne oświadczenie Bayera, o którym mowa w motywie 156 zaskarżonej decyzji, to, zważywszy na opisane powyżej szczególne okoliczności dotyczące spotkań kartelu i na wątpliwość, która powinna być rozstrzygana na korzyść skarżącej, nie są one wystarczające dla uzasadnienia stwierdzenia istnienia naruszenia w zakresie dotyczącym Stomilu.
- 77 Mając na uwadze całość tych okoliczności oraz w ramach ich ogólnej oceny, Sąd jest zdania, że Komisja popełniła błąd, przyjmując, że Stomil uczestniczył w kartelu.

- 78 W konsekwencji należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym Stomilu, bez konieczności zbadania pozostałych zarzutów podniesionych na poparcie skargi, a w szczególności kwestii stosunków między autorami i pośrednikami w ramach naruszeń reguł konkurencji, ani wniosków skarżącej o przyjęcie środków organizacji postępowania.

W przedmiocie kosztów

- 79 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Stomilu – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. odnoszącej się do postępowania na mocy art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.638 – Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo-styrenowy) w zakresie dotyczącym Trade-Stomil sp. z o.o.**

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Wahl

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 lipca 2011 r.

Podpisy